

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid, die
in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171
Zie www.JezusVerlosser.nl e-mail: info@JezusVerlosser.nl

Grote verwachtingen (21) – Het boek Handelingen der Apostelen

---

Vorige keer zijn we geëindigd met de gevangenneming van Paulus door de Romeinen. Laten we verder gaan.

Hoofdstuk 21 vervolg

37 En toen Paulus de kazerne zou worden binnengedragen, zeide hij tot de overste: Mag ik u iets zeggen? En hij zeide: Kent gij dan Grieks?

38 Zijt gij dan niet de Egyptenaar, die dezer dagen oproer maakte en de vierduizend bandieten deed uittrekken naar de woestijn?

39 Maar Paulus zeide: Ik ben een Jood uit Tarsus, burger van een welbekende stad in Cilicië; ik vraag u verlof tot het volk te mogen spreken.

40 En toen hij dit toegestaan had, wenkte Paulus, boven aan de trappen staande het volk met zijn handen; en toen het geheel stil geworden was, sprak hij hen in de Hebreeuwse taal toe en zeide:

Door de grote opwinding onder het volk had de Romein de indruk dat Paulus een geduchte oproerling was. Toen hij Grieks bleek te spreken, begreep hij dat hij zich had vergist. En doordat Paulus, na toestemming van de overste, het volk in het Hebreeuws toesprak, kwam de massa tot bedaren en werd het volkomen stil.

Hoofdstuk 22

De toespraak van Paulus tot de Joden

1 Mannen broeders en vaders, luistert naar hetgeen ik thans ter verdediging tot u ga zeggen.

2 Toen zij nu hoorden, dat hij hen in de Hebreeuwse taal toesprak, hielden zij zich te meer stil. En hij zeide:

3 Ik ben een Jood, te Tarsus in Cilicië geboren, doch in deze stad opgevoed, aan de voeten van Gamaliël opgeleid met nauwgezette inachtneming van de wet onzer vaders, een ijveraar voor God evenals gij allen heden zijt.

4 En ik heb deze weg ten dode toe vervolgd door mannen en vrouwen in boeien te slaan en gevangen te zetten,

5 gelijk ook de hogepriester van mij getuigen kan en de gehele Raad der oudsten, van wie ik ook met brieven aan de broeders naar Damascus gereisd ben, om ook hen, die daar waren, geboeid naar Jeruzalem te brengen, opdat zij gestraft zouden worden.

Dit was een soort inleiding, waarin de apostel er op wees dat hij voorheen nauwkeurig naar de wet geleefd had en een vurige vijand van de christenen was geweest, op weg om ook hen in Damascus gevangen te nemen.

Vervolgens vertelde hij dat hij door een stem uit de hemel op die weg tot stilstand gebracht was:

6 Maar het gebeurde mij, toen ik op mijn reis dicht bij Damascus gekomen was, dat plotseling omstreeks de middag uit de hemel een fel licht mij omstraalde,

7 en ik viel op de grond en hoorde een stem tot mij zeggen: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?

8 En ik antwoordde: Wie zijt Gij, Here? En Hij zeide tot mij: Ik ben Jezus, de Nazireeër, die gij vervolgt.

9 En zij, die met mij waren, zagen wel het licht, maar de stem van Hem, die tot mij sprak, hoorden zij niet.

10 En ik zeide: Here, wat moet ik doen? En de Here zeide tot mij: Sta op en reis naar Damascus, en daar zal u gezegd worden al hetgeen u opgelegd is om te doen.

11 En daar ik vanwege de glans van dat licht niet meer kon zien, werd ik bij de hand geleid door hen, die met mij waren, en ik kwam te Damascus.

Dit getuigenis hoorde wel overtuigend te zijn. Er waren er immers die Paulus begeleid hadden en dat licht ook hadden gezien. Men kon het onderzoeken en navraag doen. Er zijn er mogelijk geweest die zich

de woorden van Stefanus nog herinnerden: “Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods” (Hand. 7:56).

12 En een zekere Ananias, een godvruchtig man naar de wet, van wie alle Joden, die daar woonden, een goed getuigenis gaven,
13 kwam tot mij, ging bij mij staan en zeide tot mij: Saul, broeder, word weer ziende! En op hetzelfde ogenblik werd ik weer ziende en zag hem.

Ananias, een man die goed bekend stond bij de Joden, was er ook één die geraadpleegd kon worden. Hij en de mensen om hem heen zouden zeker niet vergeten hebben wat er was gebeurd, als het verhaal van Paulus waar was.

14 En hij zeide: De God onzer vaders heeft u voorbestemd om zijn wil te leren kennen en de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen;
15 want gij moet getuige voor Hem zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.
16 En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam.

Paulus moest dus:

- 1) Gods wil leren kennen.
- 2) De Rechtvaardige zien en horen.
- 3) Een getuige voor Hem zijn bij alle mensen van wat hij gezien en gehoord had.

Paulus meende Gods wil uit de wet te kennen. In en door Jezus Christus waren er echter andere dingen dan die uit de wet. Bovendien moest Hij de verhoogde Here gezien en gehoord hebben, wilde hij een getuige kunnen zijn, een oog- en oorgetuige. Tenslotte was juist hetgeen hij gezien en gehoord had de samenvatting van wat hij te getuigen had: de verheerlijking van Christus, Zijn zorg voor de gemeente en Zijn eenheid met die gemeente. Wat dat verder allemaal inhoudt vinden we in de brieven van de apostel uitgewerkt.

Dan was er als laatste nog de opdracht om zich te laten dopen, waarin hij kon tonen dat hij besepte de dood verdiend te hebben en openlijk de zijde van Jezus Christus koos. Dat daarmee zijn zonden vergeven waren, stond voor Ananias vast.

(De lezer mag er eens over nadenken, waarom Paulus nog gedoopt moest worden, daar hij immers besneden was, het teken van het verbond met Abraham.)

17 En het overkwam mij, toen ik te Jeruzalem was teruggekeerd en in de tempel aanbad, dat ik in zinsverrukking geraakte,
18 en dat ik Hem zag, die tot mij zeide: Haast u en vertrek spoedig uit Jeruzalem, want zij zullen van u geen getuigenis over Mij aannemen.
19 En ik zeide: Here, zij weten zelf, dat ik het was, die hen, die in U geloofden, liet gevangen zetten en in de synagogen geselen;
20 en toen het bloed van uw getuige Stefanus vergoten werd, werkte ik daaraan met volle instemming mede en bewaarde de kleren van hen, die hem doodden.
21 En Hij zeide tot mij: Ga heen, want Ik zal u uitzenden, ver weg, naar de heidenen.

Hier getuigde Paulus. Maar als een gevangene. Het lijkt erop dat hij zijn geestelijke kracht weer volledig terug had en niet meer vreesde of voorzichtig manoeuvreerde. Vers 18 is nagenoeg een beschuldiging van zijn hoorders en vers 21 betekende voor hen dat God zich voortaan tot de heidenen zou wenden en niet tot Israël. De reactie was er naar:

22 Zij hoorden hem aan tot dit woord toe; maar toen verhieven zij hun stem en riepen: Weg van de aarde met zo iemand: want hij behoort niet te blijven leven!

Onverkort en onverbloemd liet Paulus hen horen wat de Here gezegd had, waarbij hij niets veiligheidshalve wegliet. Als zijn opdracht dan was om tot de heidenen te gaan, was hij op de plaats waar hij stond, in Jeruzalem, niet op de juiste plaats, niet waar de Here hem wilde doen werken. Wat hij zei hield dus ook in zekere mate een veroordeling van hemzelf in. Maar ook dat heeft hem niet weerhouden geheel de waarheid te zeggen. Daarom, hoewel hij niet op de aangewezen plaats stond, kon de Here hem weer gebruiken. In hoofdstuk 23:11 lezen we dan ook geen waarschuwingen meer, maar een bemoediging door de Here.

Hoe trouw is Hij, die nooit een knecht laat vallen,
die zelf als Mens een dienstknecht is geweest.
Als vijanden verwoed hun vuisten ballen,
staat Hij gereed en ondersteunt zijn Geest.

Hoe trouw is Hij, als één ontrouw zou wezen,
Hij blijft getrouw, vergeet de dienstknecht niet.
“Zie, Ik ben met u, niemand hoeft te vrezen”
belooft Hij ieder die op Jezus ziet.

Onderzoek door de Romein

23 En toen zij schreeuwden, met hun kleren zwaaiden en stof in de lucht wierpen,

24 beval de overste hem in de kazerne te brengen en zeide hem onder geseling in verhoor te nemen, ten einde zich ervan te vergewissen, om welke reden zij zo tegen hem tierden.

25 En toen men hem met de riemen in de houding strekte, zeide Paulus tot de hoofdman, die erbij stond: Moogt gij een Romein, en dat zonder dat hij een vonnis heeft, geselen?

Eerst veronderstelde de Romein dat Paulus een oproerige Egyptenaar was. Toen hij Grieks bleek te spreken, bemerkte hij dat zijn veronderstelling niet juist was. Maar dat hij het Romeinse burgerrecht had, besepte hij niet. Hij was blijkbaar zelfs niet goed op de hoogte van het grote belang van de tempel voor de Joden (hoofdstuk 21:28) en begreep ook niets van wat Paulus had gezegd. Hebreeuws was voor hem kennelijk onverstaanbaar.

26 Toen de hoofdman dit hoorde, ging hij naar de overste, berichtte het hem en zeide: Wat gaat gij doen? Want deze man is een Romein.

27 En de overste ging erheen en zeide tot hem: Zeg mij, zijt gij een Romein? En hij zeide: Ja.

28 En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht voor een grote som verkregen. Maar Paulus zeide: Doch ik bezit het door geboorte.

29 Dadelijk hielden dan zij, die hem gerechtelijk moesten onderzoeken, op; en ook de overste werd bevreesd, nu hij bemerkte, dat hij een Romein was en hij hem had laten binden.

Een Romein door geboorte was heel wat anders dan een Romein door betaling van veel geld. De geseling werd dan ook afgelast en de overste besloot Paulus de volgende dag voor de Joodse raad te stellen. Daardoor zou Paulus nog een keer voor dat opperste college verschijnen:

30 En de volgende dag liet hij, daar hij nauwkeurig wilde weten, waarvan hij door de Joden beschuldigd werd, hem de boeien afnemen, en hij beval de overpriesters en de gehele Raad bijeen te komen. En hij bracht Paulus uit de kazerne en stelde hem voor hen.

Hoe moest Paulus beginnen opdat de vijandige Joden hem rustig zouden aanhoren?

Hoofdstuk 23

De verantwoording van Paulus voor de Joodse raad

1 En Paulus, de ogen op de Raad gericht, zeide: Mannen broeders, ik voor mij heb een volkomen zuiver geweten voor God over mijn gedrag in het openbaar tot op deze dag.

In zijn vorige toespraak had Paulus zich tot de menigte van de op dat moment aanwezige Joden gericht. In dit geval stond hij voor de Joodse raad, voor hen die het Joodse gezag vormden, die de Here Jezus schuldig verklaard hadden en Stefanus hadden gestenigd. Zouden zij bereid zijn hem aan te horen? De Here had gezegd dat zij zijn getuigenis niet zouden aannemen.

2 Maar de hogepriester Ananias beval hun, die naast hem stonden, hem op de mond te slaan.

3 Toen zeide Paulus tot hem: God moge u slaan, gij gewitte wand! En gij, zit gij over mij recht te spreken naar de wet en beveelt gij tegen de wet mij te slaan?

4 Maar de omstanders zeiden: Scheldt gij de hogepriester Gods uit?

5 En Paulus zeide: Ik wist niet, broeders, dat het de hogepriester was, want er staat geschreven: Van een overste uws volks zult gij geen kwaad spreken. (Ex.22:28)

Nog voor hij een getuigenis had kunnen geven, werd hij op bevel van de hogepriester op zijn mond geslagen; wat betekende dat anders dan dat men hem zelfs niet wilde horen?

De hogepriester had een dergelijke opdracht inderdaad niet mogen geven, maar de reactie van Paulus, hoe verklaarbaar ook, sprak in de raad niet ten gunste van hem. Enige geestelijke vrucht kon van deze ontmoeting met de Joodse raad niet verwacht worden.

6 En daar Paulus wist, dat het ene deel behoorde tot de Sadduceeën en het andere tot de Farizeeën, riep hij in de Raad: Mannen broeders, ik ben een Farizeeër, een zoon van Farizeeën, ik sta terecht om de hoop en de opstanding der doden.

7 En toen hij dit zeide, kwam er tweedracht tussen de Farizeeën en de Sadduceeën en de menigte werd verdeeld.

8 Want de Sadduceeën zeggen, dat er geen opstanding is, noch engel of geest, maar de Farizeeën belijden zowel het een als het ander.

9 En er ontstond groot geschreeuw, en sommige van de schriftgeleerden van de groep der Farizeeën stonden op en streden heftig en zeiden: Wij vinden generlei kwaad in deze mens! En indien nu eens een geest tot hem heeft gesproken, of een engel!

Dat Paulus zich op de overtuiging van de Farizeeën beriep, was wat men noemt handig. Hij begreep dat hij daardoor een deel van de raad op zijn hand kon krijgen. Maar dat was niet een uitkomen voor de naam van Jezus Christus. Het kon hoogstens bewerken dat hij voorlopig niet door de raad werd veroordeeld. Mij dunkt dat hier bleek dat het niet de bedoeling van de Here was dat de Joodse raad nogmaals werd toegesproken. Voor de menigte had hij kunnen getuigen, hoofdzakelijk van het feit dat God voortaan naar de volken omzag, maar voor de verantwoordelijke Joodse raad niet meer.

10 En toen er grote tweedracht ontstond, vreesde de overste, dat Paulus door hen zou worden verscheurd, en hij liet de soldaten komen om hem uit hun midden weg te halen en naar de kazerne te brengen.

11 En de volgende nacht stond de Here bij hem en zeide: Houd moed, want zoals gij te Jeruzalem van Mij getuigd hebt, moet gij ook te Rome getuigen.

Niet Jeruzalem, niet de Joodse raad, maar de hoofdstad van het heidense Romeinse rijk had de Here als zijn komend arbeidsterrein bedoeld. In hoofdstuk 19:21 had hijzelf al gezegd dat hij Rome moest zien. Mogelijk was hij zich toen al bewust geweest dat het de wil van de Here was dat hij naar Rome zou gaan.

De Here liet zijn dienstknecht na de teleurstelling van het verhoor door de raad niet moedeloos treuren, maar sterkte hem en gaf hem de verzekering dat hij naar Zijn wil toch in Rome zou getuigen.

Een samenzwering tot moord

12 En toen het dag was geworden, maakten de Joden een komplot en vervloekten zichzelf met de gelofte, dat zij niet zouden eten of drinken, voordat zij Paulus hadden gedood.

13 En het waren er meer dan veertig, die deze samenzwering maakten;

14 dezen gingen naar de overpriesters en de oudsten en zeiden: Wij hebben onszelf met een vloek verbonden om niets te nuttigen, voordat wij Paulus gedood hebben.

15 Geeft gij nu de overste, met de Raad, duidelijk te verstaan, dat hij hem voor u moet brengen, alsof gij nauwkeuriger van zijn zaak op de hoogte wildet komen; dan nemen wij op ons hem uit de weg te ruimen, eer hij nog dichtbij is.

Ongelooflijk groot was de haat van de Joden. Zij waren bereid alles te riskeren om de apostel der heidenen om te brengen. Zij wisten heel goed dat de overste Paulus niet zonder gewapend geleide voor de raad zou brengen. Ze zouden onderweg de Romeinse soldaten moeten uitschakelen, wat zeker tot een heftige en wrede reactie van de Romeinen zou leiden. Dat deerde hen echter niet. Het doel, de dood van Paulus, was alles waard, zelfs hun leven.

O, de Here had terecht gezegd dat de Joden zijn getuigenis niet zouden aannemen en dat ging veel verder dan het niet geloven. Zij wilden dat getuigenis zelfs niet aanhoren.

16 Doch de zoon van Paulus' zuster hoorde van deze hinderlaag en hij vervoegde zich aan de kazerne, en binnengegaan zijnde bracht hij het aan Paulus over.

17 En Paulus riep een van de hoofdlieden en zeide: Breng deze jongeman naar de overste, want hij heeft hem iets te melden.

18 Deze nam hem mede en bracht hem bij de overste en zeide: Paulus, de gevangene, heeft mij geroepen, en verzocht deze jongeman bij u te brengen, daar hij u iets te zeggen heeft.

19 De overste nu nam hem bij de hand en ging terzijde en vroeg hem: Wat hebt gij mij te melden?

20 En hij zeide: De Joden hebben afgesproken om van u te begeren, dat gij Paulus morgen voor de Raad brengt, daar deze op een bepaald punt nauwkeuriger over hem wil worden ingelicht.

21 Doch laat u niet door hen ompraten, want meer dan veertig mannen uit hun midden loeren op hem. Zij hebben zich met een vervloeking verbonden te eten noch te drinken, voordat zij hem omgebracht hebben; en nu staan zij gereed en wachten slechts op uw toezegging.

Paulus moest te Rome getuigen. De Here waakte over zijn dienstknecht, want niet wat de boze bedoelt, maar de wil des Heren zal geschieden. Hij gebruikte een jonge man, een neef en vervolgens een Romeinse overste om Paulus te beschermen tegen de moorddadige plannen van de Joden.

22 De overste dan liet de jongeman gaan en beval hem: Laat u tegen niemand erover uit, dat gij mij dit hebt te kennen gegeven.

23 En hij riep een tweetal hoofdlieden bij zich en zeide: Laat tweehonderd soldaten zich gereed houden om naar Caesarea te

trekken en zeventig ruiters en tweehonderd lansdragers omtrent het derde uur van de nacht;

24 en laat men rijdieren voorbrengen om Paulus daarop te zetten en veilig over te brengen naar stadhouder Felix.

Een aanzienlijke Romeinse macht werd gereed gemaakt om de apostel veilig buiten bereik van de samenzweerders te brengen. God is machtig. Hij kan ook aardse machten gebruiken, ook al zijn die ver van godvrezend. Paulus moest in Rome getuigen. Dat zou gebeuren en wel zodanig dat afwijken van die weg onmogelijk was, namelijk als een gevangene onder gezag van de Romeinen.

25 En hij schreef een brief van de volgende inhoud:

26 Claudius Lysias groet de hoogedele stadhouder Felix.

27 Daar deze man door de Joden gevangen genomen was en door hen omgebracht zou worden, ben ik tussenbeide gekomen met mijn manschappen en heb hem buiten hun bereik gebracht, daar ik vernomen had, dat hij een Romein was;

28 en begerende te weten te komen, waarvan zij hem beschuldigden, bracht ik hem in hun Raad.

29 Het bleek mij, dat hij werd beschuldigd inzake vragen van hun wet, doch er was geen aanklacht, waarop dood of gevangenschap staat.

30 En daar mij was aangebracht, dat er een aanslag tegen deze man zou worden gepleegd, liet ik hem onmiddellijk naar u brengen en heb ik ook de aanklagers gelast in uw tegenwoordigheid te zeggen, wat zij tegen hem hebben.

De overste zorgde er wel voor dat hij een goede indruk op de stadhouder zou maken door te vermelden dat hij een Romein uit handen van bloeddorstige Joden had gered. De toedracht was een beetje anders geweest. Maar zo zou Paulus bij de hoogste Romeinse instantie terecht komen, waardoor hij in die kringen zijn getuigenis kon geven.

31 De soldaten dan namen Paulus over, gelijk hun bevolen was, en brachten hem des nachts naar Antipatris;

32 en de volgende dag lieten zij de ruiters met hem verder trekken en keerden naar de kazerne terug.

33 Toen de anderen te Caesarea kwamen en de brief aan de stadhouder overhandigd hadden, brachten zij ook Paulus voor hem.

34 En na die gelezen te hebben, vroeg de stadhouder hem, uit welke provincie hij was, en vernemende, dat hij uit Cilicië was,

35 zeide hij: Ik zal u nader in verhoor nemen, zodra ook uw beschuldigers hier gekomen zijn. En hij beval hem in het paleis van Herodes in bewaring te houden.

Wordt D.V. vervolgd.

Vuur is vuur, nietwaar?

Nadab en Abihu

“En de zonen van Aäron, Nadab en Abihu, namen ieder zijn vuurpan, deden daar vuur in en legden daar reukwerk op; zo brachten zij vreemd vuur voor het aangezicht des HEREN, hetgeen Hij hun niet geboden had. Toen ging er vuur uit van de HERE en dit verteerde hen, zodat zij stierven voor het aangezicht des HEREN.” (Leviticus 10: 1 en 2)

Was de Here niet erg streng? Wat was er nu verkeerd gedaan?

De beide zonen van Aäron dienden geen afgod en offerden geen reukwerk aan een andere god dan aan de Here. Ze deden dat op het reukofferaltaar dat naar het bevel van de Here daarvoor gemaakt was.

Nog maar kort geleden hadden de priesters gehandeld naar Gods gebod, had Aäron zond- en brandoffer geofferd en voor zichzelf en het volk verzoening gedaan en het spijsoffer en het dankoffer geofferd. De Here had met vuur op het altaar geantwoord en het volk had gejuicht en aanbeden. (Leviticus 9).

Nu brachten Nadab en Abihu vuur om reukwerk te branden, maar de Here bestrafte hun doen met de dood.

Het is waar, de Here had niet geboden dat de priesters ander vuur dan van het brandofferaltaar mochten gebruiken. Maar vuur is immers vuur, of het nou vuur uit een oven is of van het verbranden van afval komt of van het altaar in de voorhof, vuur is vuur en er is geen verschil. Of wel?

De Here had vuur laten komen dat op het altaar het brandoffer en het vet had verteerd. Was dat vuur beter?

Die vraag is onjuist. De Here is de Opperheer en Hij heeft recht van spreken. De mens behoort te gehoorzamen. In Zijn huis geldt dat met nog meer klem. De Here zelf heeft daarvan gezegd: “Aan degenen die Mij het naaste staan, zal Ik Mij de Heilige betonen en ten aanschouwen van het gehele volk zal Ik Mij verheerlijken,..” (Leviticus 10:3)

Nadab en Abihu dachten hun verstand te gebruiken en dat zei hun, dat vuur nu eenmaal vuur is. Een geweldige conclusie is dat. Zou de Here dat niet geweten hebben?

O, o, dat menselijk verstand.

De vreze des Heren is goed verstand. En die moet ons doen beven voor het Woord des Heren, begrepen of niet begrepen.

Maar hun fout was toch geen grove zonde of ontuchtigheid, geen overspel of het buigen voor afgoden? Neen, dat was het niet. Maar het was wel handelen tegen Gods wil.

Overigens handelde de Here niet naar willekeur. De offeranden verwezen naar het offer dat de Here Jezus zou brengen: zondoffer, brandoffer, dankoffer. In welk vuur is Hij dan gekomen? In het vuur van Gods oordeel. Mensen konden Hem, die eenmaal Rechter zal zijn, niet oordelen. Maar God heeft zijn eigen Zoon gegeven en Hem als het ware op het altaar gelegd en geen menselijk oordeel of beschuldiging door mensen kon doen wat God gedaan heeft. Alleen Gods oordeel heeft Hem doen lijden voor onze zonden.

En alleen door wat Jezus Christus in gehoorzaamheid onder Gods slaande hand geleden heeft, is er lieflijke reuk tot God omhoog gestegen. Geen menselijke hand kwam er aan te pas; geen menselijk vuur dus om wierook te branden.

Daarom wilde God geen vreemd vuur voor wierook in het heiligdom.

En God duldt niet dat iemand dat beeld van het werk van Christus en de betekenis daarvan voor God bederft door met vreemd vuur de suggestie te wekken dat ook wij een aandeel hadden in die lieflijke geur die uit Zijn lijden tot God omhoog steeg.

Maar nogmaals: Niet ons begrijpen moet ons doen gehoorzamen, maar het besef dat God recht heeft op onze gehoorzaamheid.

Mozes, de man Gods

In Numeri 20:7-12 lezen we het volgende: "Toen sprak de HERE tot Mozes: Neem de staf en laat de vergadering samenkomen, gij en uw broeder Aäron; spreek dan in hun tegenwoordigheid tot de rots, dan zal zij haar water geven; gij zult voor hen water uit de rots te voorschijn doen komen en de vergadering en hun vee drinken. Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht des HEREN, zoals Hij hem geboden had. Toen Mozes en Aäron de gemeente voor de rots hadden doen samenkomen, zeide hij tot hen: Hoort toch, wederspannigen, zullen wij uit deze rots voor u water te voorschijn doen komen? Daarop hief Mozes zijn hand op en sloeg de rots met zijn staf tweemaal, en er kwam veel water uit, zodat de vergadering kon drinken en ook het vee. Maar de HERE zeide tot Mozes en Aäron: Aangezien gij op Mij niet vertrouwd hebt en Mij ten aanschouwen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, daarom zult gij deze gemeente niet brengen in het land, dat Ik hun geef."

Was dat niet streng tegenover Mozes? Reeds eerder (Exodus 17) had de Here Mozes opdracht gegeven met zijn staf op de rots te

slaan en de Here had watergegeven. Deze keer kreeg hij opnieuw de opdracht om naar de rots te gaan. Hij sloeg er in zijn verontwaardiging twee maal op en was dat niet begrijpelijk? De vorige maal had hij immers ook op de rots moeten slaan. Bovendien bleek wel dat hij goed gehandeld heeft, want er kwam veel water uit de rots.

Mooi geredeneerd. Maar de Here had gezegd dat hij tot de rots moest spreken. En dat heeft hij niet gedaan.

Nou ja, dat was verkeerd, maar was dat zo erg? Het water dat te voorschijn kwam was goed water en er was meer dan voldoende, ook voor het vee. En was dat niet het doel geweest? De Here had inderdaad gezegd dat hij moest spreken, maar als er met slaan ook water kwam, zou de Here het toch wel goed vinden.

Nee. De Here keurde het niet goed. Hij vraagt geloof en Hij vraagt gehoorzaamheid. Maar als we nou niet zien waarom? Ook dan vraagt de Here gehoorzaamheid.

Mozes had indertijd de rots (een beeld van Christus, zie 1 Kor. 10:4) moeten slaan, want het is doordat Hij geslagen is dat het levende water voor ons vloeit, het water dat ook de vrouw uit Sichar gedronken heeft (Johannes 4).

Maar tweemaal slaan zou betekenen dat Christus niet éénmaal geslagen is, maar mee dan eens in het oordeel is geweest onder de slaande hand van God. En God aanvaardde het niet dat Mozes het bijzondere beeld dat Hij wilde geven, vernield had, Hij aanvaardde het zelfs niet van die man met wie Hij sprak als met een vriend. Het is daarbij van geen belang of Mozes het begrepen heeft. We behoeven niet te begrijpen om te gehoorzamen.

We herinneren ons, wat Petrus tegen de Here gezegd heeft: "Toen Hij opgehouden had met spreken, zeide Hij tot Simon: Ga naar diep water en zet uw netten uit om te vissen. En Simon antwoordde en zeide: Meester, de gehele nacht door hebben wij hard gewerkt en niets gevangen, maar op uw woord zal ik de netten uitzetten." (Lukas 5:4,5)

Dat was goed. Hij, de vakman, verwachtte niet nog iets te vangen, maar op het woord van de Here zette hij toch de netten uit. En hij wist toen nog niet dat hij meer dan een overvloed aan vis zou ophalen, want de Here had niets beloofd.

Goed gedaan Petrus. Op zijn woord doen wat Hij zegt. Zijn woord is voldoende, meer dan voldoende.

De eerste zonde

Dat was in de hof waarin de Here zoveel bomen gezet had die kostelijke vruchten droegen. Weelde en overvloed: “Ook deed de HERE God allerlei geboomte uit de aardbodem opschieten, begeerlijk om te zien en goed om van te eten; en de boom des levens in het midden van de hof, benevens de boom der kennis van goed en kwaad.”

(Genesis 2:9)

Van alle bomen mochten Adam en zijn vrouw eten. Slechts van één boom mochten zij niet eten: “En de HERE God legde de mens het gebod op: Van alle bomen in de hof moogt gij vrij eten, maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven.” (Gen. 2:16,17)

Dat was geen zwaar gebod. Bomen genoeg, in allerlei soorten, vruchten in overvloed en in eindeloze variatie. Waarom zouden ze ooit naar die verboden vrucht omzien? Neen, daar was geen neiging om die toch te eten en ook geen enkele reden.

Maar toen kwam satan. En hij begon twijfel te zaaien, zo te spreken dat het leek alsof de Here wel veel had gegeven, maar het beste aan de mensen onthield. En hij wekte begeerte die er nooit was geweest. En Eva begon met luisteren, twijfelde vervolgens, ging toen bezien en haar ogen en haar verstand gebruiken.

Wat had ze anders moeten doen? Gehoorzamen.

Maar de vrucht zag er goed uit, geschikt om verstandig te maken, een lust voor het oog en goed om te eten. De Here had wel gezegd dat zij daarvan niet mochten eten en hen gewaarschuwd voor de gevolgen. Maar ze waren sterk en vreesden niet. De zorg van de Here was te waarderen, maar ze konden zelf ook wel beslissen.

En zij at en viel in de zonde.

Was die vrucht dan inderdaad bedrieglijk geweest, ongeschikt?

O neen, die vrucht zal heel goed zijn geweest. Maar niet doen wat de Here zegt is zonde en brengt in de macht van de zonde.

En wij

Neen, ik wil niet schrijven over de vele en velerlei zonden die door mensen worden bedreven. Ik zal me beperken tot een gebod van de Here voor zijn huis, de gemeente: “Zoals in alle gemeenten der heiligen moeten de vrouwen in de gemeenten zwijgen; want het is haar niet vergund te spreken, maar zij moeten ondergeschikt blijven, zoals ook de wet zegt. En als zij iets willen te weten komen, moeten zij thuis haar mannen om opheldering vragen; want het staat lelijk voor een vrouw te spreken in de gemeente. Of is het woord Gods bij u begonnen? Of heeft het alleen u

bereikt? Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wel weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is. Maar als iemand hiermede niet rekent, dan wordt met hem niet gerekend.” (1 Korinthiërs 14: 34-38).

De vrouwen moeten zwijgen.

Dat moet je nu trachten te verkopen, in de tijd waarin er geen directrices meer zijn, want ze zijn managers geworden (of directeur), waarin de emancipatie ver gevorderd is en we niet meer aan discriminatie op grond van geslacht doen.

Jammer voor de managers, maar Gods woorden in 1 Korinthiërs 14 veranderen niet omdat Gods Woord bestaat in eeuwigheid.

Accoord, laat die woorden maar staan, maar ze zijn bedoeld om klets-kousen de mond te snoeren en gebabbel tegen te gaan. Verstandige praat echter zal zeker aanvaardbaar zijn. Het kan zelfs zijn dat een vrouw beter en boeiender spreekt dan een man. We leven toch ook niet meer in de tijd, waarin vrouwen als onderontwikkeld werden beschouwd of als ondergeschikt aan de man!

En zou het zonde zijn om toe te laten dat een vrouw spreekt? Dat is toch iets heel anders dan de grondwaarheden van het geloof verwerpen, bijv. het loochenen van de Godheid van Christus of van de opstanding! Je zou het hoogstens een afwijking van de orde kunnen noemen, die de Here voor zijn gemeente bedoelt.

Genoeg gepraat. De woorden in vers 37 zijn duidelijk: “Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wel weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is.” Daar past maar één houding: gehoorzaamheid.

Van wie dat weigert wordt gezegd: “Maar als iemand hiermede niet rekent, dan wordt met hem niet gerekend.”

Ongehoorzaamheid aan een gebod van de Here is zonde.

Maar de vrouw in het ambt is toch volkomen geaccepteerd en de leiding van onze gemeente heeft het toch goedgekeurd. Bovendien, het is toch een gebod van willekeur, geënt op de opvattingen van de tijd waarin het geschreven werd.

Neen, geen willekeur en Gods wil gaat niet met de mode op en neer. En als we het waarom niet begrijpen, blijft toch staan dat de gelovigen moeten gehoorzamen. En waar de Here neen zegt, is een ja van geestelijke leidlieden opstandigheid.

God heeft zijn redenen: De vrouw is het beeld van de gemeente, terwijl de man het beeld van Christus is. De gemeente is onderdanig

aan Christus. Niet het woord van de gemeente maar het woord van Christus behoort in de gemeente te regeren en de Here wil niet dat telkens dat bijzondere beeld wordt bedorven doordat niet de man, het beeld van Christus, het woord bedient, maar de vrouw, die zich onderworpen behoort te gedragen.

We weten hoe de Here reageerde op de zonde van Nadab en Abihu en wat het antwoord van de Here was op de ongehoorzaamheid van Mozes.

Wat is de consequentie van de woorden “als iemand hiermede niet rekent, dan wordt met hem niet gerekend”? Ook Eva rekende niet met het gebod van de Here. Doen we dat met een schouderophalen af? Durft u gemeenschap te beoefenen met die zonde en de Here zo in het gezicht te slaan?

Waardig of niet waardig

“Toen ben ook ik aan het avondmaal gegaan. Maar later vroeg ik me af of ik er wel goed aan had gedaan. Want was ik wel waardig? Had ik mij niet schuldig gemaakt aan het lichaam en bloed des Heren?”

Met die vraag tobben velen. Dat zijn niet de oppervlakkigen, juist niet. Achter hun bezorgdheid ligt natuurlijk de vraag of zij behoren tot hen die gelovig en uitverkoren zijn. En om die vraag moet men inderdaad niet lichtvaardig heen lopen. Daarover wil ik in dit geval echter niet schrijven.

Het gaat mij nu om iets anders, om een juiste uitleg van 1 Korinthiërs 11:27-34.

De teksten in dat gedeelte die dikwijls verkeerd worden opgevat zijn de verzen 27 en 29. De gehele passage luidt als volgt:

27 Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren.

28 Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.

29 Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.

30 Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen.

31 Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen.

32 Maar onder het oordeel des Heren worden wij getuchtigd, opdat wij niet met de wereld zouden veroordeeld worden.

33 Daarom, mijn broeders, als gij samenkomt om te eten, wacht op elkander.

34 Heeft iemand honger, laat hij thuis eten, opdat gij niet tot uw oordeel bijeenkomt. Het overige zal ik regelen, wanneer ik kom.

De verzen 27-29 luiden in de Statenvertaling als volgt: “Zo dan, wie onwaardiglijk dit brood eet, of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heeren. Maar de mens beproeve zichzelf, en ete alzo van het brood, en drinke van den drinkbeker. Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren.”

Hoewel ik de Statenvertaling in het algemeen meer betrouwbaar acht en dus de voorkeur geef, moet ik zeggen dat in dit geval de NBG vertaling duidelijker is. Wat de Statenvertaling weergeeft met “wie onwaardiglijk dit brood eet”, is in de NBG vertaling “wie dus op onwaardige wijze het brood eet”. Het laatste is geheel correct.

Het gaat niet om de vraag of degene die van het brood eet ook waardig is om dat te doen, maar om de vraag of hij op een waardige wijze van het brood eet, dus niet als een hongerige wolf.

Eigenlijk zegt de Statenvertaling hetzelfde als de NBG. Er staat namelijk niet “wie onwaardig dit brood eet”, maar “wie onwaardiglijk dit brood eet”. De eerste zin zou inderdaad gaan over iemand die niet waard is om aan het avondmaal deel te nemen. In de tweede zin, die met “onwaardiglijk”, gaat het echter om de onwaardige wijze waarop men deelneemt.

Wij zijn niet meer gewend om verschil te maken tussen een bijvoeglijk naamwoord (dat iets zegt van een persoon, zaak of voorwerp) en een bijwoord (dat iets zegt over de wijze van doen) door van het bijvoeglijk naamwoord “waardig” een bijwoord te maken dankzij de toevoeging “lijk”.

In de Engelse taal is het een duidelijke zaak: “Therefore whosoever shall eat this bread and drink this cup of the Lord unworthily...”

Unworthy zou hier op de persoon slaan, unworthily echter op de manier van doen.

In het Frans is dat ook zo. “Indigne” is onwaardig en slaat op een persoon, indignement echter slaat op de wijze van doen. Het laatste is in vers 27 bedoeld. Bij ons is dat onwaardiglijk (de wijze van doen) en niet onwaardig (wat op de persoon zou slaan). Maar, zoals gezegd, om misverstand te voorkomen is de vertaling met “onwaardige wijze” veel beter.

Wordt dat door het hoofdstuk waarin die verzen voorkomen, bevestigd? Zeker.

In de verzen 17-22 van dit hoofdstuk schreef de apostel:

17 Nu ik dit voorschrijf, moet ik er tevens mijn afkeuring over uitspreken, dat uw samenkomsten niet tot zegen, maar tot schade zijn.

18 Want vooreerst is er, naar ik hoor, wanneer gij als gemeente samenkomt, verdeeldheid onder u, en ten dele geloof ik dit.

19 Want scheuringen moeten er wel onder u zijn, zal het blijken, wie onder u de toets kunnen doorstaan.

20 Wanneer gij dan bijeenkomt, is dat niet het eten van de maaltijd des Heren; (des Heren avondmaal eten. St. vert.)

21 want bij het eten neemt ieder vooraf zijn eigen deel, zodat de een hongerig is en de ander dronken.

22 Hebt gij dan geen huizen om te eten en te drinken? Of minacht gij zozeer de gemeente Gods, dat gij de behoeftigen beschaamd maakt? Wat zal ik tot u zeggen? Zal ik u prijzen? Op dit punt prijs ik niet.

De verzen 21 en 22 maken ons duidelijk dat sommigen zich bij het avondmaal misdroegen. Vroeg binnenkomen en tot verzadiging eten, en zelfs de wijn nemen en dan teveel drinken! Terecht vroeg de apostel of ze dan geen huizen hadden om te eten en te drinken.

Men behoort zich toch te realiseren dat het avondmaal geen gewone maaltijd is, maar een instelling Gods in zijn huis. Daar behoren wij ons naar de heiligheid van Gods huis te gedragen.

Vanaf vers 30 voegde Paulus er nog aan toe:

30 Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen.

31 Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen.

32 Maar onder het oordeel des Heren worden wij getuchtigd, opdat wij niet met de wereld zouden veroordeeld worden.

33 Daarom, mijn broeders, als gij samenkomt om te eten, wacht op elkander.

34 Heeft iemand honger, laat hij thuis eten, opdat gij niet tot uw oordeel bijeenkomt. Het overige zal ik regelen, wanneer ik kom.

Hier spreken de verzen 33 en 34 eveneens duidelijke taal. Er werd in Korinthe op onwaardige wijze aan het avondmaal deelgenomen, waarom Paulus in vers 20 reeds had geschreven “Wanneer gij bijeenkomt is dat niet des Heren avondmaal eten.”

Het geheel van de verzen 20-34 laat ons dus zien dat er op een Gode onwaardige manier aan het avondmaal werd deelgenomen. Over het al of niet waardig zijn om aan het avondmaal deel te nemen wordt beslist niets gezegd. Dat is gewoon het onderwerp niet. Dat mag dan ook bij een uitleg of bespreking van dit gedeelte niet genoemd of behandeld worden.

Wat zegt nu het avondmaalsformulier om het heilig avondmaal te houden?

Nadat is aangehaald wat wij hierboven besproken hebben, hetgeen Paulus heeft geschreven in 1 Korinthiërs 11:23-29, vervolgt het formulier met de opsomming van drie stukken waaruit de waarachtige beproeving van onszelf bestaat. Onder het “ten derde” van die opsomming lezen we dan ook: “Allen die alzo gezind zijn, die wil God gewisselijk in genade aannemen en voor waardige medegenoten van de tafel zijns Zoons Jezus Christus houden”.

Waardige medegenoten. Daarmee wordt de gedachte op al of niet waardig zijn gevestigd. Daarover heeft Paulus in 1 Korinthiërs 11 echter niet geschreven. De verzen 21-34 handelen niet over waardig zijn of niet, maar over eten van het avondmaal op een waardige manier, dus niet om de honger te stillen.

Het is merkwaardig dat het formulier over eten op een waardige wijze niets zegt. Hebben zij die dat formulier hebben opgesteld niet beseft dat de genoemde verzen niet spreken over waardig zijn of niet waardig zijn? Hoe dan ook, wat het formulier wel zegt, legt de nadruk op waardig zijn of niet waardig zijn. Maar daarover spreekt 1 Korinthiërs 11 niet.

De woorden “wie onwaardiglijk het brood eet”, zoals de Statenvertaling het weergeeft, spreken inderdaad over het eten op een oneerbiedige manier en zeggen niets over waardig zijn of niet waardig zijn. Er mag dan ook niet gesuggereerd worden dat de woorden “die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel” slaan op onwaardig zijn om daarvan te eten. Ze hebben betrekking op slordig en oneerbiedig deelnemen, bijvoorbeeld om de honger te stillen, wat een onwaardige manier zou zijn.

De profetie van Ezechiël (11)

Het is al weer even geleden dat we het boek Ezechiël overdacht hebben. ("broodje" nr. 3) We hebben toen hoofdstuk 14 helemaal behandeld zodat we nu verder gaan met hoofdstuk 15.

Hoofdstuk 15

- 1 Het woord des HEREN kwam tot mij:
- 2 Mensenkind, wat heeft het hout van de wijnstok voor op alle ander rankendragend hout tussen de bomen van het woud?

Het nut van een wijnstok is dat daaraan druiven groeien. Als een wijnstok geen vrucht draagt, is hij zonder nut.

Reeds eerder had de Here Israël als een wijngaard voorgesteld: "Nu dan, inwoners van Jeruzalem en mannen van Juda, spreekt toch recht tussen Mij en mijn wijngaard. Wat was er nog aan mijn wijngaard te doen, dat Ik er niet aan gedaan heb? Waarom verwachtte Ik, dat hij goede druiven zou voortbrengen, en bracht hij wilde druiven voort?..... Welnu, de wijngaard van de HERE der heerscharen is het huis Israëls, en de mannen van Juda zijn de planten waarin Hij vreugde heeft; Hij verwachtte goed bestuur, maar zie, het was bloedbestuur; rechtsbetrachting, maar zie, het was rechtsverkrachting" (Jesaja 5:3-4 en 7)

Hier wordt niet eens meer over vruchten gesproken, maar slechts over de mogelijkheid dat het hout nog voor een ander doel geschikt zou zijn.

- 3 Neemt men daarvan hout om dat tot iets te verwerken of maakt men daarvan een pin om er van alles aan op te hangen?

Neen, behalve de vruchten is er niets bruikbaar aan de wijnstok. Het hout is ongeschikt om te verwerken.

- 4 Zie, het wordt tot voedsel aan het vuur gegeven; het vuur heeft de beide uiteinden verteerd, het middenstuk brandt: deugt het nog om verwerkt te worden?
- 5 Zelfs toen het nog gaaf was, werd het niet tot iets verwerkt; hoeveel te minder, als het vuur het verteerd heeft, en het verbrand is; zal het dan nog tot iets worden verwerkt?

Er zijn allerlei materialen die nog voor het één of het ander gebruikt kunnen worden. Maar na verbranding is het as, ongeschikt voor ieder doel. Het hout van de wijnstok is reeds voor de verbranding onbruikbaar en zeker nadien.

6 Daarom, zo zegt de Here HERE: zoals Ik onder het geboomte van het woud het hout van de wijnstok tot voedsel aan het vuur gegeven heb, zo zal Ik de inwoners van Jeruzalem overgeven.

Israël was tot zegen bestemd. Maar zoals de Here aan Jeremia in het huis van de pottenbakker duidelijk had gemaakt, had de Heer berouw over het goede dat Hij over hen gesproken had en veranderde Hij hun bestemming in verbranding en verwoesting.

7 Ik zal mijn aangezicht tegen hen richten; al zijn zij aan het vuur ontkomen, toch zal het vuur hen verteren. En gij zult weten, dat Ik de HERE ben, wanneer Ik mijn aangezicht tegen hen keer.

8 en het land tot een woestijn maak, omdat zij ontrouw geworden zijn, luidt het woord van de Here HERE.

Hoofdstuk 16

1 Het woord des HEREN kwam tot mij:

2 Mensenkind, doe Jeruzalem haar gruwelen kennen

3 en zeg: zo spreekt de Here HERE tot Jeruzalem: gij zijt naar afkomst en geboorte uit het land der Kanaänieten; uw vader was een Amoriet en uw moeder een Hethietische.

De Here heeft de profeet hier beeldspraak doen gebruiken, die door ieder verstaan kan worden als de weergave van grove ontrouw en afschuwelijke verwording, de beeldspraak van overspel en hoerij, waarmee ook elders de afgoderij onder Israël is aangeduid.

Afkomst uit het land van de Kanaänieten is afkomst van Cham, wiens zoon Kanaän, bij monde van Noach, door de Here vervloekt werd. (Gen. 9:25) De naam duidt op aankoop, dat is koophandel, die door begeerte licht leidt tot verkwanselen van desnoods het meest waardevolle. En Israël had het meest waardevolle, haar verbinding met God verkwanseld.

De Amorieten waren het volk dat na Sodom op de lijst tot oordeel stond, hoewel in de dagen van Abraham de zonde van de Amorieten nog niet vol was, terwijl de Hethieten het volk waren, waar Rebekka en Isaäk slechts met tegenzin aan konden denken. De naam duidt op

vreesachtigheid, een gevaarlijke eigenschap, waardoor reeds velen goede principes overboord gezet hebben.

4 Wat uw geboorte aangaat: toen gij geboren waart, werd uw navelstreng niet afgesneden en werdt gij niet tot uw reiniging met water gewassen; ook werdt gij niet met zout ingewreven noch in windsels gewikkeld.

De geboorte van Israël als volk (want onder de naam Jeruzalem wordt hier over de zonde van het gehele volk gesproken) is niet de roeping van Abraham maar de groei van Jakobs nageslacht in Egypte van tientallen tot duizenden, zodat de Egyptenaren bezorgd werden. Maar in welke toestand verkeerde het volk in die tijd? De invloed van de afgoderij in Egypte was kennelijk niet aan hen voorbijgegaan, gezien hun begeren naar een zichtbare God bij de Sinai, waar Aäron een gouden kalf voor hen maakte.

Zij lagen onder het vonnis van Farao, die alle jongens wilde verdrinken en werden gebruikt en verdrukt als slaven. Zij riepen wel vanwege de verdrukking, maar gezien hun gedrag tijdens de reis naar het beloofde land, dacht de meerderheid niet of nauwelijks aan de beloften van God en waren zij geneigd om, afgezien van de verdrukking, Egypte boven dat gezegende land te verkiezen. Wat moest er veel bij hen weggewassen worden en wat was het nodig dat het zout ging werken tot zuivering. Zij echter dachten slechts aan de zweep van de drijvers.

5 Geen oog zag met ontferming op u neer om uit mededogen een dezer dingen aan u te doen, maar gij werdt weggeworpen op het veld, omdat men geen waarde hechtte aan uw leven, toen gij geboren waart.

Hoe en vanwaar zou er voor de slaven in Egypte ooit verandering of verlossing komen? Farao was met zijn krijgsmacht oppermachtig en niemand bekommerde zich om hen. Waarom ook? Slaven waren er overal en wie een slaaf was, wist dat hij zich in zijn lot had te schikken.

Het gebod was dat de jongetjes verdrongen moesten worden. Zo zou het slavenvolk vanzelf uitsterven.

6 Toen kwam Ik voorbij u, en Ik zag u trappelen in het bloed van uw geboorte en Ik zeide tot u, in uw bloed: leef; ja, Ik zeide tot u, in uw bloed: leef.

Totdat God aan hen gedacht en als zijn werktuig tot hun verlossing een kleine jongen uit de kaken van de dood redde en door het medelijden van een jonge vrouw als Prins liet opvoeden. Zijn eerste vorming kreeg Mozes van zijn godsvruchtige moeder, die door de daarop volgende jarenlange vorming door de beste Egyptische geleerden niet teniet werd gedaan. Daarop liet God hem nog een leerschool van veertig jaren achter de schapen doorlopen. Bij elkaar tachtig jaren was God bezig Mozes klaar te maken voor zijn taak, tachtig jaren waarin Israël steeds zwaarder verdrukt werd. God zag en hoorde hun nood en de doodsbedreiging en tegen de woorden van Farao in sprak Hij zijn woord "leef". De dood van het lam in de paasnacht werd hun redding, zoals de dood van het Lam van God onze redding is geworden. En de gang door de zee, waarin de Egyptenaren verdrongen, werd voor hen de weg in het leven.

7 Ik deed u opgroeien als het veldgewas, gij groeidet op en werdt groot en kwaamt tot volle schoonheid; uw borsten werden vast en uw haar groeide; maar gij waart naakt en bloot.

Israël was een volk geworden en er werd door de volken rondom gesproken over hun wonderlijke verlossing uit Egypte. Geleidelijk leerden zij de macht, de liefde en de trouw van God kennen, zijn woord en zijn beloften kregen betekenis voor hen en zij geloofden in Mozes en Aäron, door wie God hen leidde.

Is er niets anders over hen te zeggen?

Zeker wel. Er kan geschreven worden over hun ongeloof, hun gemopper en opstandigheid. Maar de Here, die dat beter zag dan wij, handelde met hen in barmhartigheid en groot geduld, totdat zij bij de Sinai kwamen.

8 Toen kwam Ik voorbij u en zag u, en zie, de tijd der liefde was voor u gekomen; Ik spreidde de slip van mijn kleed over u en bedekte uw naaktheid, Ik ging onder ede een verbond met u aan, luidt het woord van de Here HERE; zo werdt gij de mijne.

De Heer heeft zich over hen ontfermd, zowel in de paasnacht als bij de bedreiging door Farao, toen zij voor de zee stonden. En na hun verlossing, toen zij voor de Here een loflied gezongen hebben, heeft Hij hen in genade gedragen en verdragen en met hen bij de Sinai een verbond gesloten: "Gij zult mij tot een volk zijn".

9 Toen wies Ik u met water, spoelde het bloed van u af en zalfde u met olie.

10 Ik bekleedde u met een kleurig geborduurd gewaad, schoeide u met het kostbaarste leder, wond u een fijn linnen hoofddoek om en hulde u in zijde.

God sprak tot hen door zijn knecht Mozes en leerde hun zijn gedachten verstaan. Hij werkte onder hen door zijn dienstknechten, de profeten die door de Heilige Geest gedreven werden. Paulus noemde het in Romeinen 3 het grote voorrecht van de Joden dat aan hun de woorden van God waren toevertrouwd.

11 Ik tooide u met sieraden, deed armbanden aan uw armen en een keten om uw hals.

12 Ik gaf u een ring voor uw neus, oorringen voor uw oren en een sierlijke kroon op het hoofd.

13 Gij tooidet u met goud en zilver, uw kleding was fijn linnen en zijde en kleurig geborduurd gewaad. Gij at fijn meel, honig en olie, en gij werdt uitermate schoon, ja, het koningschap waardig.

14 Zo ging er een roep van u uit onder de volken vanwege uw schoonheid, want die was volmaakt, dank zij de sieraden waarmee Ik u getooid had, luidt het woord van de Here HERE.

Het ging Israël niet alleen goed doordat God hen met stoffelijke dingen zegende, zij ondervonden ook herhaaldelijk Gods hulp en uitredding, wat onder de heidenen niet verborgen bleef. Ook koos de Here Jeruzalem om daar te wonen en de dienst aan God in zijn heiligdom was zo verschillend van de heidense dienst aan de afgoden dat Israël ook daardoor een roep van schoonheid onder de volken verkreeg. En de gezegende regering van David en nog meer van zijn zoon Salomo werden zo geroemd dat de koningin van Scheba een verre reis ondernam om zelf te horen en te zien.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

Jezus, de waarachtige God

In het eerste hoofdstuk van de brief aan de Hebreëën stelt de Geest van God tegenover het spreken van God door profeten in het Oude Testament het spreken van God tot ons in de Zoon (mogelijk te vertalen met “als Zoon”)

Van Hem wordt dan het volgende gezegd:

2 .....die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.

3 Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht, heeft, na de reiniging der zonden tot stand gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge,

4 zóveel machtiger geworden dan de engelen, als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft.

De vermelding dat Hij Gods Erfgenaam is en dat God door Hem de werelden heeft geschapen, dat Hij ook de afstraling van Gods heerlijkheid is en de afdruk van Gods Wezen en alle dingen draagt door het woord van zijn kracht, gaat vooraf aan de vermelding van hetgeen Hij als Mens heeft gedaan.(vers 3b) Dat betekent dat in vers 2 en de eerste helft van vers 3 over zijn Wezen vóór de menswording wordt gesproken, wat Hij door zijn menswording trouwens niet heeft afgelegd.

Dat Hij machtiger dan de engelen is geworden (vers 4), wil niet zeggen dat Hij pas na zijn werk op Golgotha machtiger dan de engelen is geworden. Hij was hun Schepper en Heer en Hij, de eeuwige Zoon van God, kon als zodanig in Johannes 17:5 zeggen: “En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was”. Maar Hij is als Mens na de hemelvaart door God ver boven de engelen verheerlijkt.

De Geest wil ons in dit hoofdstuk de meerdere grootheid van de Zoon aantonen, ondersteund door aanhalingen uit de Joodse geschriften. In hoofdstuk 2 gaat dat door, wat leidt tot de vermelding van Hem als de “barmhartige en getrouwe Hogepriester” (hoofdstuk 2:17), zodat hoofdstuk 1 en 2 Hem voorstellen als Degene die oneindig groter en hoger is dan wat Mozes is geweest en bovendien de betere en hogere Hogepriester is.

Pas dan wordt in hoofdstuk 3 zijn naam genoemd:

1 Daarom, heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping, richt uw oog op de apostel en hogepriester onzer belijdenis, Jezus,
2 die getrouw is jegens Hem, die Hem heeft aangesteld, evenals ook Mozes getrouw was in geheel zijn huis.
3 Want Hij is zoveel groter heerlijkheid dan Mozes waardig gekeurd, als de bouwmeester hoger eer geniet dan het huis.

Pas nadat in hoofdstuk 1 zijn Godheid en grootheid als eeuwige God was aangetoond en in hoofdstuk 2 de grootheid was vastgesteld van Hem die als Mens de broeders gelijk was geworden en het verlossingswerk had volbracht, kon zijn naam Jezus worden genoemd, opdat niemand zal vermoeden dat Hem pas heerlijkheid kenmerkte nadat God Hem wegens zijn groot werk op Golgotha had verheerlijkt.

Jezus waarchtig God, de Schepper van alle dingen

De bedoeling van dit artikel is wat we in Hebreeën 1 vinden: een uiteenzetting om het “God zijn” van de Zoon te beklemtonen.

In hoofdstuk 1 vers 1 ligt de nadruk op het feit dat Hij die tot ons gesproken heeft, God is.

In vers 2 ligt de nadruk op het feit dat door Hem de werelden zijn gemaakt.

In vers 3 dat Hij de glans van Gods heerlijkheid vertoont en de afdruk van het wezen Gods is.

In vers 4 dat Hij meer is dan de engelen.

In vers 5 dat God Hem in de Schriften zijn Zoon noemt.

In vers 6 dat God wil dat de engelen Hem aanbidden.

In vers 8 dat God Hem in de Schrift “God” noemt.

In vers 9 eveneens.

In vers 10 dat hemel en aarde het werk van zijn handen zijn.

In vers 11 dat Hij de Onveranderlijke is en de Eeuwige.

Die uiteenzetting was nodig om de Hebreeën (Israëlieten) te doen beseffen met Wie wij in het evangelie van Jezus Christus te doen hebben. Maar voor velen in onze tijd is die uiteenzetting niet minder nodig.

De apostel Johannes heeft in zijn eerste brief van Hem geschreven: “... wij zijn in de Waarachtige, in zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven”. (1 Joh. 5:20)

In zijn evangelie heeft Johannes in het eerste hoofdstuk geschreven:

1 In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

2 Dit was in den beginne bij God.

3 Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.

4 In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen;

5 en het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet gegrepen.

Vers 1 spreekt over Hem als “het Woord” wat overeenkomt met Hebreeën 1, waar we lezen dat God “in Zoon” tot ons gesproken heeft. Dat met “het Woord” Hij wordt bedoeld die als Mens de naam Jezus kreeg, zegt ons Johannes 1:14: “Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid”.

Vers 2 bevestigt, dat Hij “in den beginne”, dat is van eeuwigheid is.

Vers 3 zegt dat door Hem alle dingen geworden zijn en dat geen ding geworden is zonder Hem.

Dat laatste dat door Hem alle dingen geworden zijn, wat ook Hebreeën 1:2 en vers 10 zeggen, sluit te enen male uit dat Jezus Christus zelf geschapen zou zijn. Als niets geschapen is zonder Hem en Hij niet van eeuwigheid God zou zijn maar zelf een schepsel is, wie heeft dan Hem geschapen? Heeft Hij dan zichzelf geschapen eer Hij was? Het is geheel duidelijk dat Hij geen schepsel kan zijn indien Hij alle dingen gemaakt heeft.

Bovendien, de Schrift zegt nadrukkelijk dat men alleen God mag aanbidden. Maar God heeft even nadrukkelijk gezegd dat alle engelen Hem, de Zoon, moeten aanbidden (Hebreeën 1:6) Mogen de engelen dan toch een schepsel aanbidden? Beslist niet. Maar Jezus Christus, de eeuwige Zoon, is God.

Tenslotte: Johannes noemde Jezus Christus aan het einde van zijn eerste brief (1 Joh.5:20) “de waarachtige God en het eeuwige leven”. “De waarachtige God” moest ons al genoeg zeggen; maar “het eeuwige leven” is niet alleen leven dat nooit eindigt, maar ook leven dat eeuwig is, dat wil zeggen geen begin heeft gehad. Dat kan alleen gezegd worden van Hem die inderdaad de Eeuwige is; dat is Jezus. Zij die zich Jehova’s getuigen noemen, dwalen dan ook op de meest ernstige wijze.

~~~~~

Woord van den beginne,
God van eeuwigheid,
U zult overwinnen,
alle smaad ten spijt.

Schepper, groot in luister
Leven, godd'lijk Licht
schijnend in het duister,
dat de mens verlicht.

U, op d'aard gekomen,
die door U ontstond,
werd niet aangenomen
maar door ons verwond.

Jezus, God en Here,
niemand is als U.
Lof, aanbidding, ere
brengen wij U nu.

J.Ph.B.